

дена за да служи на вѣрата, книжнината ни се развивала споредъ тогавашнитѣ ни църковни нужди по слѣдния редъ. Най-напрѣдъ били прѣведени най-необходимитѣ богослужебни книги; послѣ дошли разни поучения и слова отъ църковнитѣ отци, съ които се тълкувалъ смисъла на светото писание, развивали се основитѣ на християнското учение, а най-главно, разпространявала се християнската нравственостъ; най-послѣ, за развиване на самото духовенство, започнали да прѣвеждатъ, както догматически съчинения, така сжщо и разни религиозни сборници за поука и прочитъ. Редомъ съ тия произведения билъ направенъ, съ нѣкои допълнения и измѣнения, прѣводъ на византийскитѣ църковни и граждански закони; а освѣнъ това проникнали у насъ още тогава и бѣлѣжки за живота на хората до врѣмето на самитѣ писачи (хроники).

Въ врѣмето на Симеона сж работили въ книжовното ни поле навѣрно мнозина, но до насъ сж дошли имената само на най-виднитѣ отъ тѣхъ: епископъ Климентъ, епископъ Константинъ, Иоанъ Екзархъ и пресвитеръ Григори.

Климентъ е най-стариятъ български книжовникъ. Той прѣвелъ отъ гръцки поучения за всичкитѣ празници и описалъ живота и дѣлата на славянскитѣ просвѣтители Кирила и Методия. Всичкитѣ му произведения сж написани на единъ ясенъ и простъ езикъ.

Епископъ Константинъ е написалъ:

Азбучна молитва въ стихове, въ която се обръща къмъ света Троица да му дарува сила и мѣдростъ, да му вдѣхне слово и да го сподоби съ херувимски полѣтъ, за да опише прѣдивнитѣ ѣ чудеса за всички славяни, които се покрѣстили неотдавна, за да се нарекатъ човѣци божии.

“Учително евангелие” — 51 бесѣди, по една за всѣка недѣля. Тѣ всички освѣнъ една сж прѣведени отъ гръцки, но уводитѣ и заключенията имъ сж написани отъ епископа Константина. — Нравитѣ и обичаитѣ на тогавашното ни общество трѣба да сж били много сурови, защото въ заключение на всѣка отъ бесѣдитѣ си епископъ Константинъ проповѣдва и то съ горещи